

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2012.gada 2.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Hāzenfuse,

piedaloties pieteicējam *N.Š.*,
 atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu
 pārvaldes pārstāvim *A.Z.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *N.Š.* pieteikuma par Pilsonības
 un migrācijas lietu pārvaldes 2010.gada 7.janvāra lēmuma Nr.6 un lēmuma Nr.7 atzīšanu par
 prettiesiskiem.

Aprakstošā daļa

[1] *N.Š.* (turpmāk – pieteicējs) ir zvērināts advokāts.

2009.gada 14.oktobrī saistībā ar klienta SIA „Realto” lietu vešanu pieteicējs Pilsonības
 un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – PMLP vai atbildētājs) Rīgas 2.nodaļu lūdza izsniegt
 viņam kā advokātam izziņu, kas apliecina fiziskās personas deklarēto dzīvesvietu, norādot, ka
 izziņa nepieciešama pieteikuma iesniegšanai par pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu
 izpildi saskaņā ar Civilprocesa likuma 534.panta pirmās daļas 5.punktu.

Ar PMLP Rīgas 2.nodaļas 2009.gada 26.oktobra lēmumu Nr.24/32.2-63/L „Par
 informācijas sniegšanu” pieteicējam šādu informāciju atteikts izsniegt.

Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja PMLP priekšniekam.

Ar PMLP 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.6 (turpmāk – Lēmums Nr.6) atteikts
 apmierināt pieteicēja lūgumu atzīt par prettiesisku PMLP Rīgas 2.nodaļas 2009.gada 26.oktobra
 lēmumu Nr.24/32.2-63/L „Par informācijas sniegšanu” (*lietas 7. – 10.lapa*).

[2] Pieteicējs 2009.gada 19.oktobrī saistībā ar klienta SIA „Nordic Real Estate” lietu
 vešanu lūdza PMLP Rīgas 2.nodaļu izsniegt viņam kā advokātam izziņu, kas apliecina fiziskās
 personas deklarēto dzīvesvietu, norādot, ka izziņa nepieciešama pieteikuma iesniegšanai par
 pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi, saskaņā ar Civilprocesa likuma 534.panta
 pirmās daļas 5.punktu.

Ar PMLP Rīgas 2.nodaļas 2009.gada 26.oktobra lēmumu Nr.24/32.2-64/L „Par
 informācijas sniegšanu” pieteicējam šādu informāciju atteikts izsniegt.

Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja PMLP priekšniekam.

Ar PMLP 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.7 (turpmāk – Lēmums Nr.7) atteikts
 apmierināt pieteicēja lūgumu atzīt par prettiesisku PMLP Rīgas 2.nodaļas 2009.gada 26.oktobra
 lēmumu Nr.24/32.2-64/L „Par informācijas sniegšanu” (*lietas 11. – 14.lapa*).

[3] Lēmums Nr.6 un Lēmums Nr.7 (turpmāk – Lēmumi) pamatots ar turpmāk minētajiem
 argumentiem.

[3.1] PMLP Rīgas 2.nodaļā tika saņemti zvērināta advokāta palīga *N.Š.* pieprasījumi,
 kuros norādīts, ka saistībā ar klientu lietu vešanu, pamatojoties uz Advokatūras likuma 48.pantu,
 lūdz izsniegt izziņu par fiziskās personas deklarēto dzīvesvietu, norādot, ka izziņa nepieciešama
 prasības pieteikuma iesniegšanai šķīrējtiesā, kā arī pieteikuma iesniegšanai tiesā par pastāvīgās
 šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi saskaņā ar Civilprocesa likuma 534.panta pirmās daļas
 5.punktu.

Pieprasījumiem pielikumā tika pievienots zvērināta advokāta palīga N.Š. 2009.gada 22.oktobra izdots orderis Nr.13882 un orderis Nr.13883, kā arī klientu un fizisko personu saistību apliecināšanu dokumentu kopijas.

PMLP, izskatot N.Š. iesniegumus un tiem pievienotos dokumentus, konstatēja, ka pieprasījumu pielikumā kā klientu pārstāvību apliecinājoši dokumenti tika pievienoti zvērināta advokāta palīga N.Š. izsniegti orderi, nevis juridisko personu izsniegti publiski dokumenti, kuros redzams N.Š. piešķirtais pilnvarojuma apjoms.

Pamatojoties uz PMLP Rīgas 2.nodaļas telefoniski izteiktu lūgumu, pieteicējs nosūtīja papildinātu pieprasījumu, kā rezultātā N.Š. tika izsniegtas pieprasītās izziņas, taču attiecībā uz advokāta orderiem pieteicējs lūdza izdot rakstiskus atteikumus.

Tādējādi Lēmumos secināts, ka N.Š. apstrīd PMLP Rīgas 2.nodaļas lēmumus jautājumā par to, vai zvērinātam advokātam ir tiesības pieprasīt un saņemt informāciju no PMLP par fiziskas personas deklarēto dzīvesvietu, sniedzot juridiskai personai juridisko palīdzību, ko apliecina zvērināta advokāta izsniegtais orderis.

[3.2] Saskaņā ar Advokatūras likuma 102.pantu attiecībā uz zvērinātu advokāta palīgu tiesībām un pienākumiem piemērojami šā likuma 48. – 69.panta noteikumi. Tādējādi, sniedzot juridisko palīdzību, zvērināta advokāta palīga tiesības ir tādas pašas kā zvērinātam advokātam.

Lēmumos secināts, ka Advokatūras likuma 48.pants vispārīgi nosaka zvērināta advokāta kā juridiskās palīdzības sniedzēja tiesības. Savukārt zvērināta advokāta pilnvaru apjomu katrā konkrētā gadījumā nosaka klients. Lēmumos norādīts, ka klienta prasības nedrīkst pārsniegt attiecīgā procesuālā likumā noteiktos darbības ietvarus.

[3.3] Advokatūras likumā viennozīmīgi nav noteikts, kāds dokuments apliecina zvērināta advokāta pilnvaras. Šis regulējums ietverts likumos, kas reglamentē procesuālos jautājumus attiecīgajā tiesību nozarē – šajā gadījumā Administratīvā procesa likums un Ministru kabineta 2003.gada 17.jūnija noteikumi Nr.322 „Iedzīvotāju reģistrā iekļauto ziņu izsniegšanas kārtība” (turpmāk – Noteikumi). Advokatūras likums nosaka advokātu tiesības, bet nevis valsts pārvaldes iestāžu, pašvaldību un tiesu pienākumus. Valsts pārvaldes iestāžu, pašvaldību un tiesu pienākumi ir noteikti speciālos likumos, tādos kā Administratīvā procesa likums, Civilprocesa likums, Kriminālprocesa likums u.c.

Lēmumos norādīts, ka Administratīvā procesa likuma 38.panta sestajā daļā paredzēts, ka gadījumā, ja administratīvā procesa dalībnieks pats piedalās lietā, viņam ir tiesības uzaicināt juridiskās palīdzības sniegšanai zvērinātu advokātu, un advokāta pilnvarojumu šādā gadījumā apliecina orderis. Tādējādi, ja administratīvā procesa dalībnieks vēlas pats piedalīties lietā, proti, saglabāt administratīvā procesa dalībnieka statusu, bet vienlaikus arī pieaicināt juridiskās palīdzības sniegšanai zvērinātu advokātu, administratīvā procesa dalībnieks var vienoties ar zvērinātu advokātu par šādu pakalpojumu. Zvērināta advokāta pilnvaru apjomu šajā gadījumā apliecina orderis. Tomēr, ja advokāts tiek pieaicināts procesā kā administratīvā procesa dalībnieks Administratīvā procesa likuma 35.panta izpratnē, tad šo pārstāvību noformē ar pilnvaru. To atzinis arī Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2008.gada 25.janvāra lēmumā lietā Nr.121026107 SKA-170/2008.

Tādējādi, ja administratīvā procesa dalībnieks nevēlas pats piedalīties lietā, saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 35.pantu viņam ir tiesības pilnvarot pārstāvi. Juridiskās personas pārstāvību saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 38.panta trešo daļu noformē ar rakstveida pilnvaru vai apliecina ar dokumentiem, no kuriem izriet amatpersonas tiesības bez īpaša pilnvarojuma pārstāvēt juridisko personu vai iestādi.

Ievērojot iepriekš minēto, gadījumā, ja administratīvā procesa dalībnieks vēlas, lai zvērināts advokāts iesaistās procesā un izpilda viņa vietā visas procesuālās darbības, viņš var Administratīvā procesa likuma 38.panta trešajā daļā paredzētajā kārtībā izdot zvērinātam advokātam atbilstošu rakstisku pilnvaru. Līdzīgu regulējumu attiecībā uz pārstāvību un juridiskās palīdzības sniegšanu paredz arī Civilprocesa likuma 82., 85. un 86.pants.

[3.4] Lēmumos attiecībā uz pieteicēja norādi uz to, ka advokāts var realizēt pats savas tiesības, kas tam piešķirtas ar Advokatūras likumu, tāpat kā savas tiesības realizē policisti, notāri

vai tiesu izpildītāji, norādīts, ka, sniedzot informāciju no Iedzīvotāju reģistra, tiek piemērotas Iedzīvotāju reģistra likuma normas, kas attiecībā uz ziņu sniegšanu ir sevišķās tiesību normas. Lēmumos secināts, ka likuma normas noteic, ka informācijas sniegšanas tiesiskie pamati ir norādīti speciālajās likuma normās un PMLP Rīgas 2.nodaļai ir pienākums pārbaudīt personas, kuras pieprasa ziņas, to identitāti un informācijas nepieciešamības iemeslus, tā kā fiziskas personas deklarētās dzīvesvietas ziņas ir atzīstamas par ierobežotas pieejamības informāciju.

Tādējādi PMLP, izsniedzot personai ziņas no Iedzīvotāju reģistra par fizisko personu, ir jāievēro Administratīvā procesa likums, Iedzīvotāju reģistra likums, Fizisko personu datu aizsardzības likums, Informācijas atklātības likums un attiecīgi izdotie Ministru kabineta noteikumi, kas attiecībā uz informācijas sniegšanu no Iedzīvotāju reģistra ir speciālās tiesību normas. Līdz ar to un saskaņā ar Noteikumu 8.punktu advokātam ir jāuzrāda juridiskās personas reģistrācijas apliecība un publisks dokuments, kas apliecina ziņu pieprasītāja tiesības pārstāvēt pilnvarotāju.

Lēmumos secināts, ka zvērināts advokāts uz ordera pamata, kas apliecina tiesības sniegt juridisko palīdzību juridiskai personai civilprocesā, vēloties iegūt ziņas par citas fiziskas personas deklarēto dzīvesvietu, šādas ziņas nav tiesīgs saņemt bez publiska dokumenta – pilnvaras.

[4] 2010.gada 16.februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts N.Š. pieteikums, kurā lūgts Lēmumus atzīt par prettiesiskiem. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Pieteicējs uzskata par nepamatotu Lēmumos norādīto, ka zvērināts advokāts uz ordera pamata nav tiesīgs iegūt ziņas par citas personas deklarēto dzīves vietu bez publiska dokumenta – pilnvaras, jo pilnvara nav publisks dokuments, turklāt arī advokāta klientam nav jābūt kādam noteiktam dokumentam, kas apliecina saistību ar personu, kuras dati tiek prasīti, lai vērstos tiesā vai citā iestādē savu tiesību aizsardzībai, piemēram, privātās apsūdzības kriminālprocesā.

Pieteicējs norāda, ka Advokatūras likuma 48.pants precīzi noteic, ka zvērināta advokāta pilnvarojumu un tā apjomu, kā arī tiesības izpildīt šā likuma 48.pantā noteiktos uzdevumus apliecina orderis, kura paraugu apstiprina Latvijas Zvērinātu advokātu padome. Tādējādi nav pamatots Lēmumos norādītais, ka „Advokatūras likuma 48.pants vispārīgi nosaka zvērināta advokāta kā juridiskās palīdzības sniedzēja tiesības (..), savukārt pilnvaru apjomu katrā konkrētā gadījumā nosaka klients. Advokatūras likumā viennozīmīgi nav noteikts, kāds dokuments apliecina zvērināta advokāta pilnvaras”.

Pieteicēja ieskatā advokāts var pildīt pats savas funkcijas un realizēt savas tiesības, kas tam piešķirtas ar Advokatūras likumu.

[4.2] Lēmumos nav ņemts vērā apsvērumi, ka advokāti sniedz juridisko palīdzību jebkurai personai civillietās, administratīvajās lietās vai likumā noteiktajos gadījumos arī citās lietās pēc vienošanās ar klientiem, savukārt krimināllietās advokāti uzņemas aizstāvēt personas, kurām ir tiesības uz aizstāvību, un notiesātos, pārstāv cietušos un sniedz juridisko palīdzību jebkurai personai kriminālprocesā. Tādējādi pilnvaru advokātam obligāti nevajag, ja vien klients nevēlas uzticēt advokātam vest savas lietas, kas ir uzskatāms par sevišķu abpusēju uzticēšanos.

[4.3] Lēmumos nav ņemts vērā, ka prasības un pieteikumi tiesās ir parasti ir sniedzami pēc atbildētāja atrašanās vietas. Tādējādi, nezinot atbildētāja deklarēto adresi, zvērināts advokāts nevar savam klientam sastādīt atbilstošu pieteikumu un klients attiecīgi nevar griezties tiesā ne ar civilprasību, ne pieteikumu kriminālprocesa uzsākšanai privātas apsūdzības lietā. Tādējādi atbildētāja adresei ir jābūt zināmai jau pirms pieteikuma sagatavošanas jo, iespējams, piekritība vispār nav Latvijas Republikas tiesās. Savukārt izpaust strīda būtību PMLP amatpersonām, lai ar to pamatotu adreses ieguves tiesiskumu, nav pieļaujams, jo šādā gadījumā amatpersonas sākotnēji izvērtētu strīda pamatu pēc būtības vai vismaz pirmšķietamības, kas būtu pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmes 86. un 92.pantu. Pieteicējs uzskata, ka iepriekš minēto apsvērumu dēļ ir grozīts Advokatūras likums, un šobrīd tieši advokatūras likuma 48. un jo

sevišķi 48.¹ pants, kas ir pieņemts pēc Lēmumos minēto judikatūras dokumentu pieņemšanas, garantē ikvienai personai tiesības uz taisnīgu un pieejamu tiesu.

[4.4] Pieteicēja ieskatā nav pamatots Lēmumos minētais apsvērums, ka Advokatūras likums nosaka vispārējās advokāta tiesības, kuru saturs jāskata citos likumos. Advokātam kā privātpersonai ir atļauts viss, kas nav aizliegts, tāpēc vispārīgās tiesības advokātam nav jānosaka ar speciālu likumu. Tiesības, kas ir minētas advokatūras likumā, ir speciālās tiesības un pienākumi, kas ļauj advokātam kā tiesu sistēmai piederīgai personai pildīt savu uzdevumu.

Pieteicējs norāda, ka Lēmumi tiek apstrīdēti, lai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos.

[5] 2010.gada 15.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja paskaidrojums, kurā atbildētājs pieteikumā izteikto prasījumu neatzīst un paskaidrojumā balstās uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumā izteikto prasījumu uzturēja. Pieteicējs atsaucās uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) 2010.gada 6.maija spriedumu lietā Nr. SKA-193/2010.

[7] Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina un uzturēja Lēmumā un paskaidrojumā minētos argumentus. Atbildētāja pārstāvis norādīja, ka, ja juridiskā palīdzība tiek sniegta PMLP, ir jāvadās no Administratīvā procesa likuma 38.panta sestās daļas.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus un tiesas sēdē procesa dalībnieku izvirzīto argumentu pamatotību, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms.

[9] Konkrētajos gadījumos pieteicējs, sniedzot juridisko palīdzību civillietā, pieprasīja informāciju – izziņu, kas apliecina fiziskās personas (atbildētāja) deklarēto dzīvesvietu.

Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.panta pirmo daļu informācija, kura ir paredzēta ierobežotam personu lokam sakarā ar darba vai dienesta pienākumu veikšanu un kuras izpaušana vai nozaudēšana šīs informācijas rakstura un satura dēļ apgrūtinā vai var apgrūtināt iestādes darbību, nodara vai var nodarīt kaitējumu personu likumiskajām interesēm, ir ierobežotas pieejamības informācija. Informācijas atklātības likuma 5.panta otrajā daļā ir ietverts izsmelošs uzskaitījums, kādai informācijai var tikt piešķirts ierobežotas pieejamības statuss. Minētajā tiesību normā cita starpā kā ierobežotas pieejamības informācija ir noteikta informācija par fiziskās personas privāto dzīvi (4.punkts). Informācijas atklātības likuma 8.pantā noteikts, ka informācija par fiziskās personas privāto dzīvi tiek aizsargāta ar likumu.

Fiziskas personas privātās dzīves aizsardzība attiecībā uz fiziskās personas datu apstrādi ir noregulēta ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu.

Fizisko personu datu aizsardzības likuma izpratnē saskaņā ar šā likuma 2.panta 3.punktu fiziskas personas dati ir jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisko personu.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka pieteicējs PMLP pieprasījis ierobežotas pieejamības informāciju, tādēļ šāda informācija saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.panta pirmo daļu un otrās daļas 4.punktu ir atzīstama par ierobežotas pieejamības informāciju un šādas informācijas apstrāde ir pieļaujama, ievērojot Fizisko personu datu aizsardzības likumā noteikto regulējumu.

[10] Informācijas atklātības likuma 11.panta ceturtajā daļā noteikts, ka ierobežotas pieejamības informāciju pieprasa rakstveidā. Pieprasot ierobežotas pieejamības informāciju, persona pamato savu pieprasījumu un norāda mērķi, kādam tā tiks izmantota. Ja ierobežotas pieejamības informācija tiek izsniegta, tās saņēmējs uzņemas saistības šo informāciju izmantot tikai tiem mērķiem, kuriem tā pieprasīta.

Kā konstatēts iepriekš, pieteicējs informāciju ir pieprasījis klientu – SIA „Realto” un SIA „Nordic Real Estate” – interešu aizstāvībai, t.i., pieteikuma iesniegšanai par pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi saskaņā ar Civilprocesa likuma 534.panta pirmās daļas 5.punktu. Tiesa konstatē, ka pieteicējs ir ievērojis Informācijas atklātības likuma 11.panta

ceturtajā daļā noteikto kārtību – informāciju pieprasījis rakstveidā, pamatojot pieprasījumu un norādot informācijas izmantošanas mērķi.

[11] PMPL atteikusi pieteicējam izsniegt informāciju par divu fizisku personu deklarētajām dzīvesvietām, pamatojoties uz to, ka pieprasījumu pielikumā kā klientu pārstāvību apliecinājoši dokumenti tika pievienoti zvērināta advokāta palīga N.Š. izsniegti orderi, nevis juridisko personu izsniegti publiski dokumenti, kuros redzams N.Š. piešķirtais pilnvarojuma apjoms.

Savukārt pieteicējs uzskata, ka atbildētājam bija pienākums saskaņā ar Advokatūras likumu izsniegt pieprasīto informāciju uz ordera pamata. Tādējādi lietā ir strīds par to, vai orderis bija pietiekošs pamats, lai pieteicējam tiktu izsniegta viņa pieprasītā informācija, t.i., vai PMLP bija pienākums minēto informāciju izsniegt.

[12] Vienlaikus tiesa konstatē, ka PMLP ir izsniegusi pieteicēja prasītās izziņas. Tādējādi secināms, ka administratīvie akti jau ir izpildīti, līdz ar to pieteicējam vairs nepastāv nepieciešamība panākt sev labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Pieteicējs Lēmumus apstrīdējis, lai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos. Tādējādi konkrētās lietas ietvaros ir vērtējams PMLP izdoto administratīvo akta tiesiskums.

[13] Kā norādījis Senāts līdzīgā lietā – Civilprocesa likums regulē tikai pārstāvību tiesā, tādējādi šajā lietā piemērojamas tikai Advokatūras likuma normas, kas regulē informācijas pieprasīšanu, tas ir, šā likuma 48.panta 2.punkts, kas noteic, ka, sniedzot juridisko palīdzību, zvērināts advokāts ir tiesīgs vākt pierādījumus, arī pieprasot visus juridiskās palīdzības sniegšanai nepieciešamos dokumentus no valsts un pašvaldību institūcijām (*skatīt Senāta 2010.gada 6.maija spriedumu lietā Nr. SKA-193/2010 8.punktu*). Kā izriet no šī sprieduma 10.punkta, Senāts secinājis, ka, lai pieprasītu ziņas no PMLP, advokātam nebija nepieciešama pilnvara.

Nemot vērā Senāta atziņas un to, ka pieteicējs informāciju ir pieprasījis klientu – SIA „Realto” un SIA „Nordic Real Estate” – interešu aizstāvībai, t.i., pieteikuma iesniegšanai par pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi saskaņā ar Civilprocesa likuma 534.panta pirmās daļas 5.punktu, kā arī informāciju pieprasījis Informācijas atklātības likuma 11.panta ceturtajā daļā noteiktajā kārtībā, PMLP nebija tiesiska pamata bez ordera pieprasīt citus pilnvaru apliecinājošus dokumentus.

[14] Turpmāk tiesai jānoskaidro, vai pastāvēja apstākļi, kuru dēļ pieteicējs savu klientu interesēs informāciju varēja pieprasīt.

[14.1] Ziņas par personas dzīvesvietu ir personas privātās dzīves sastāvdaļa. Šo datu nodošana trešajai personai (šajā gadījumā – advokātam) neatkarīgi no nodotās informācijas tālākās izmantošanas aizskar attiecīgo personu privāto dzīvi un līdz ar to uzskatāma par privātās dzīves ierobežojumu Latvijas Republikas Satversmes 96.panta un Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību konvencijas 8.panta izpratnē. Arī Eiropas Savienības tiesa (*iepriekš – Eiropas Kopienu tiesa*) ir norādījusi, ka ir jāņem vērā, ka Eiropas Parlamenta un Eiropas Padomes 1995.gada 24.oktobra Direktīvas 95/46 EK (*regulē personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ir iestrādāta Latvijas Fizisko personu datu aizsardzības likumā*) normas attiecībā uz personas datu apstrādi, kas var skart pamattiesības un it īpaši tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, ir jāinterpretē, ievērojot pamattiesības, kas saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pieder pie vispārējiem tiesību principiem, kuru aizsardzība ir jānodrošina (*skatīt 2001.gada 6.marta spriedumu lietā C-274/99 P Connolly/Komisija, Recueil, I-1611. lpp., 37.punktu*) (*skatīt Senāta 2010.gada 6.maija spriedumu lietā Nr. SKA-193/2010 12.punktu*).

[14.2] Personas datu – ziņu par dzīvesvietu – nodošana trešajai personai ir regulēta vairākos normatīvajos aktos, noteikta arī kārtība, kas jāievēro, lai attiecīgos datus varētu saņemt trešā persona.

Viens no datu izsniegšanas kritērijiem, kurš piemērojams arī šajā gadījumā, ir noteikts Fizisko personu datu aizsardzības likuma 7.panta 6.punktā – datu apstrāde nepieciešama, lai, ievērojot datu subjekta pamattiesības un brīvības, realizētu trešās personas likumiskās intereses.

Konkrētajā gadījumā datu apstrāde ir nepieciešama, lai realizētu trešo personu – SIA „Realto” un SIA „Nordic Real Estate” – likumiskās intereses. Proti, pieteicējs norādījis, ka informācija par personu deklarētajām dzīvesvietām nepieciešama klientu interešu aizstāvībai, t.i., pieteikuma iesniegšanai par pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi saskaņā ar Civilprocesa likuma 534.panta pirmās daļas 5.punktu.

[14.3] Nosacījumi pieteikuma iesniegšanai par pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi ir noteikti Civilprocesa likuma 534.pantā. Minētā panta pirmās daļas 5.punktā noteikts, ka pieteikumam par izpildu raksta izsniegšanu pievieno izziņu, kas apliecina fiziskās personas deklarēto dzīvesvietu.

No minētā izriet, ka pieteicējam, nezinot fizisko personu – atbildētāju – deklarēto dzīvesvietas adresi, nav iespējams sniegt SIA „Realto” un SIA „Nordic Real Estate” juridisko palīdzību, jo bez izziņas, kas apliecina fiziskās personas deklarēto dzīvesvietu, nav iespējams tiesā iesniegt pieteikumu par pastāvīgās šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildi. Tādējādi konkrētajā civillietā atbildētāju – *I.O.* un *I.G.* – datu, proti, deklarētās dzīvesvietas adreses izpaušana pieteicējam ir iespējama, jo tikai šādā veidā ir iespējams nodrošināt SIA „Realto” un SIA „Nordic Real Estate” tiesības uz taisnīgu tiesu.

[15] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pieteicējam bija subjektīvās tiesības uz ordera pamata prasīt un saņemt informāciju par *I.O.* un *I.G.* deklarētajām dzīvesvietām, savukārt atbildētāja Lēmumi, ar kuru minētās ziņas atteikts izsniegt, ir atzīstami par prettiesiskiem.

[16] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Tiesa no lietas materiāliem konstatē, ka pieteicējs ir samaksājis valsts nodevu 20 latu apmērā (*lietas 6., 20.lapa*).

Ņemot vērā to, ka tiesa pieteicēja pieteikumu ir apmierinājusi, tad par labu pieteicējam piespriežama viņa samaksātā valsts nodeva.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 253.panta ceturto daļu un 325. – 329.pantu un Informācijas atklātības likuma 15.panta otro daļu, tiesa

nosprieda

apmierināt *N.Š.* pieteikumu.

Atzīt par prettiesiskiem Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2010.gada 7.janvāra lēmumu Nr.6 un lēmumu Nr.7.

Uzlikt par pienākumu atbildētājai – Latvijas Republikai – atlīdzināt *N.Š.* samaksāto valsts nodevu Ls 20 apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā trīsdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese

L.Hāzenfuse